

Paketi socialne pomoči

Maribor, 25. 2. 2011

Dramatično je danes zreti delavce CPM kako kljub mrazu s sklonjeno glavo v vrsti čakajo na socialne pakete, ki jim jih podarjata škofijska Karitas in Rdeči križ. Pa ne zato, da bi ne bili vajeni mraza, mraz in vročina sta bila vsakdanjik pri opravljanju njihovega dela. Ampak zato, ker še danes ne morejo verjeti kaj se je zgodilo z takšno firmo kot je CPM in da so preko noči ostali na cesti, prav na tisti cesti, ki jim je leta dajala kruh.

Včeraj sem se kot predsednik SDGD v CPM sestal z stečajnim upraviteljem, dan po njegovem imenovanju. Oba sva se strinjala s tem, da je treba v najkrajšem času potrebno opraviti vse aktivnosti, da se bodo delavcem lahko vročili sklepi o prenehanju delovnega razmerja in s tem odprla možnost za prijavo na zavodu za zaposlovanje in uveljavitve na jamstvenem skladu.

Pred dnevi sem slišal iz ust našega velikega pisatelja in dramatika Toneta Partljiča znameniti stavek iz Antigone: »Ne da sovražim, da ljubim sem na tem svetu.« Vendar povejte mi, kako preko 700 delavcev, ki so ostali na cesti in katerim se bo najverjetneje kmalu pridružilo še 200 iz hčerinskih firm ne bi sovražilo nekoga, ki je skupaj s svojimi privrženci, kateri se še danes prosto sprehajajo po firmi ogrozil preko noči njihovo eksistenco, kako bi lahko ljubili državo, ki nemo stoji ob strani in dopušča takšna ravnanja.

Premier se velikokrat baha v medijih s svojim semaforjem. Sedaj ima enkratno priložnost, da mu nekdo odpre oči. Naj pride med več kot 900 brezposelnih cestarjev CPM, semafor je bil njihov vsakdanjik med delom. Dobro ga poznajo. Dragi premier vsak brezposelni cestar vam bo takoj povedal, da se na vašem semaforju nikoli ne bo prižgala zelena, na njem je samo ena luč in to rdeča.

Sindikata delavcev gradbene dejavnosti v CPM

Stanko Zorec